

- Estońskie stowarzyszenie aptek jako strona zainteresowana zgodnie z art. 108 ust. 2 TFUE i art. 1 lit. h) rozporządzenia nr 2015/1589⁽³⁾ ma legitymację czynną do wniesienia do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SA.42028 (2017/NN).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że Komisja była zobowiązana wszcząć formalne postępowanie wyjaśniające na podstawie art. 108 ust. 2 TFUE na mocy testu „poważnych trudności”. O poważnych trudnościach Komisji w przyjęciu zaskarżonej decyzji, a zatem o naruszeniu gwarancji proceduralnych przewidzianych w art. 108 ust. 2 TFUE, świadczy poniższe:
- Komisja naruszyła prawo poprzez uznanie, że żadna korzyść nie została udzielona z zasobów państwa, ponieważ Komisja nie zaobserwowała, że Finlandia nadużyła zakresu uznania w odniesieniu do uprawnień regulacyjnych, co z kolei doprowadziło do zaprzepaszczenia zasobów państwowych;
 - Komisja naruszyła prawo poprzez niestwierdzenie selektywnej korzyści, jako że Komisja nie dokonała w sposób właściwy kwalifikacji „zadań specjalnych” jako usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (UOIG);
 - Komisja nie zebrała informacji na etapie badania wstępnego;
 - Badanie wstępne było niezasadnie długie (prawie 30 miesięcy);
 - Komisja odwołała się do bezprecedensowej definicji prawnej „specjalnych zadań”;
 - W trakcie trwania badania wstępnego Finlandia wprowadziła zmiany w jej ustawie o uniwersytetach, na podstawie której to ustawy Finlandia zwracała podatek dochodowy od osób prawnych i opłatę za aptekę uiszczane przez Yliopiston Apteekki Oy na rzecz Uniwersytetu w Helsinkach i która to ustawa stanowiła główną regulację jednego ze wskazanych środków pomocy państwa.

⁽¹⁾ Dz.U. 2017, C 422, s. 10.

⁽²⁾ Wyrok z dnia 24 marca 1993 r., *Comité International de la Rayonne et des Fibres Synthétiques i in./Komisja*, C-313/90, EU:C:1993:111.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2018 r. – Delfant Hoylaerts / Komisja

(Sprawa T-17/18)

(2018/C 104/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Isabelle Delfant Hoylaerts (Montredon-des-Corbières, Francja) (przedstawiciel: adwokat E. Conquet)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności odmownej decyzji Komisji z dnia 21 marca 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności dorozumianej odmownej decyzji Komisji z dnia 20 października 2017 r.;
- nakazanie Komisji przejęcia kosztów ośrodka edukacyjno-leczniczego od dnia 20 października 2017 r.;

- zasądzenie od Komisji na rzecz I. Delfant Hoylaerts 3 000 EUR zadośćuczynienia za krzywdę i odszkodowania za szkodę majątkową;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania i nakazanie jej wypłacenia I. Delfant Hoylaerts 3 000 EUR tytułem kosztów niepodlegających odzyskaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, dotyczący naruszenia art. 72 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, którego przepisy powtórzone są we wspólnych przepisach dotyczących ubezpieczenia zdrowotnego urzędników Unii Europejskiej, a w szczególności w art. 20, oraz w przewodniku dotyczącym działań Komisji na rzecz niepełnosprawnych dzieci personelu podlegającego regulaminowi pracowniczemu.

Zdaniem skarżącej Komisja naruszyła ww. przepisy wydaniem decyzji odmownej w sprawie przejęcia kosztów ośrodka edukacyjno-leczniczego dla jej niepełnosprawnego dziecka. W tym względzie uważa ona, że ta decyzja jest oparta na biurokratycznym braku zrozumienia i że brak jest podstawy prawnej, na której oparła się Komisja.

Skarżąca utrzymuje też, że stanowiące naruszenie zachowanie Komisji wywołało poważne konsekwencje, ponieważ nie jest ona w stanie samodzielnie ponieść kosztów ośrodka, a jest on niezbędny jej dziecku. Tym samym jej stan psychiczny i sytuacja materialna ucierpiały z winy Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 19 stycznia 2018 – Polska przeciwko Komisji

(Sprawa T-21/18)

(2018/C 104/58)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2017/2014 z dnia 8 listopada 2017 r. wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej niektóre wydatki poniesione przez państwa członkowskie z tytułu Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG) oraz Europejskiego Funduszu Rolnego na Rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (notyfikowanej jako dokument nr C(2017) 7263) (Dz. Urz. UE L 292 z 10.11.2017 r., str. 61), w części wyłączającej z finansowania Unii Europejskiej kwoty netto 48 317 806,79 EUR i 26 638 201,22 EUR, wydatkowane przez agencję płatniczą akredytowaną przez Rzeczpospolitą Polską,
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 52 ust. 1 rozporządzenia nr 1306/2013⁽¹⁾ poprzez zastosowanie korekty finansowej w oparciu o błędne ustalenia faktyczne i błędną wykładnię prawa, pomimo że wydatki zostały dokonane przez Rzeczpospolitą Polską zgodnie z przepisami unijnymi.